

тя вижда, че съ тѣзи си постѣпки е докарвала голѣма радостъ у цѣлата тази мила компания, а за себе си само неприятностъ . . .

Въ този моментъ вратата на трапезарията се отворила сама, чуль се звѣнъ и къмъ цѣлата тази гѣлпа отъ счупени и оцѣрбени сѣдове въ тържественъ маршъ се отправили и здравитѣ сѣдове

отъ всичкитѣ кюшета на кѣщата . . . Първо вървѣло кафеничето, слѣдъ него малкитѣ чашки за кафе, а слѣдъ тѣхъ чайника, гърнето съ млѣко, панички и пакъ чайници и пр . . . всички, всички сѣдове въ дома.

Всички сѣрдити, размахали рѣцѣ и заканително викали:

— Млѣкнете, вие гамъ негодници. Първо извикало кафейнитѣ чето: — Вие сте добрѣ и за ова сте се разпѣяли . . . А знаете ли намъ какво е на душата! . . . Вий си почивате и нищо не работите, а ние работимъ и за васъ . . .